

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. C.**
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2020, č. j. 67307/2020/ODSH/8,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Magistrát města Pardubic (dále též „správní orgán I. stupně“) dne 29. 10. 2018 vypravil příkaz datovaný dne 24. 9. 2018, č. j. OSA/P-570/18-D/18, kterým uznal žalobce vinným, že dne 19. 2. 2018 v době okolo 18.58 hodin na silnici č. I/35 v obci K. ve směru jízdy od H. na Ú. (místo měření – u místní restaurace) jako řidič motorového vozidla tov. zn. Š. O. reg. zn. X překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 47 km/h (po

odečtení povolené tolerance), tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“), v obci o 40 km/h a více, čímž v nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byl žalobci uložen dle § 35 až 40, § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a to ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a dále mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Tento příkaz byl dne 30. 10. 2018 doručen žalobci, jenž proti němu podal dne 6. 11. 2018 včasný odpor.

2. Dne 7. 10. 2019 správní orgán I. stupně vypravil rozhodnutí datované dne 30. 9. 2019, č. j. OSA/P-570/18-D/59, kterým uznal žalobce vinným z přestupku specifikovaného v bodě 1 tohoto rozsudku, za což mu uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včasné odvolání. Toto odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 9. 2020, č. j. 67307/2020/ODSH/8, vypraveno dne 15. 9. 2020. Žalovaný neshledal důvodnou námitku, že došlo k uplynutí promlčecí doby. Rozhodnutí vydané v příkazním řízení přerušuje promlčecí dobu dle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, byť mezi odbornou veřejností se liší názory na to, že se jedná o případ dle § 32 odst. 2 písm. a), nebo písm. b) tohoto zákona. Promlčecí doba byla dle žalovaného přerušena doručením příkazu dne 30. 10. 2018 a následně vydáním rozhodnutí ve věci dne 7. 10. 2019, proto nemohlo dojít k zániku odpovědnosti za přestupek.
4. Proti rozhodnutí žalovaného č. j. 67307/2020/ODSH/8 podal žalobce žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). V ní namítal, že odpovědnost za přestupek zanikla uplynutím promlčecí doby. Roční promlčecí doba ode dne spáchání přestupku ze dne 19. 2. 2018 skončila dnem 20. 2. 2019. Nedošlo přitom ke stavení či přerušení promlčecí doby. Vydaný příkaz nelze považovat za skutečnost způsobující přerušení promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť se nejedná o meritorní rozhodnutí, jehož výroková část musí obsahovat náležitosti dle § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce dále citoval z komentářové literatury a dodal, že příkaz není rozhodnutím s účinky přerušení promlčecí doby. Příkaz se rozhodnutím stane jen tehdy, pokud proti němu není podán odpor. V dané věci však odpor podán byl, tudíž se příkaz nestal rozhodnutím (byl zrušen a hledí se na něj jako na nevydaný). Případná není ani paralela s trestním řízením – v § 34 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“), se totiž výslovně hovoří o příkazu jako důvodu přerušení promlčecí doby; zákon o odpovědnosti za přestupky ovšem takto výslovně nestanoví.
5. Příkaz podle žalobce není ani „oznámením rozhodnutí o přestupku“ (patrně myšleno oznámení o zahájení řízení o přestupku, pozn. krajského soudu). Příkaz může být prvním úkonem řízení. „Oznámení o přestupku“, které přerušuje promlčecí dobu, je však přesný pojem a koresponduje s § 78 zákona o odpovědnosti za přestupky. Za skutečnost

způsobující nový výpočet promlčecí doby dle žalobce nelze považovat ani oznámení o přestupku ze dne 15. 3. 2019, které Policie ČR adresovala správnímu orgánu, neboť nebylo adresováno žalobci. Oznámením je třeba s odkazem na § 78 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky rozumět doručení oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku nebo ústní vyhlášení takového oznámení. V § 78 tohoto zákona jsou taxativně vypočteny způsoby zahájení řízení, a tedy jiné způsoby jsou správnímu orgánu zakázány. Příkaz tedy není ani rozhodnutím, ani oznámením o zahájení řízení o přestupku. Nelze zde použít extenzivní výklad, který je v přestupkovém právu nepřipustný. Podle žalobce je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, když hovoří o „rozhodnutí v příkazním řízení“, jinde však pojednává o doručení příkazu jako o klíčovém okamžiku, který přerušil lhůtu. Nad rámec uvedené argumentace žalobce doplnil, že i mezi vydáním příkazu ze dne 24. 9. 2019 a skončením řízení v prvním stupni (vydáním rozhodnutí ze dne 7. 10. 2019) navíc rovněž uplynula doba více než jednoho roku, pročež přestupek je promlčený.

6. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí, popř. i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
8. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o silničním provozu, za který se [kromě zákazu činnosti dle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu] uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč [§ 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona]. Jelikož horní sazba pokuty nedosahuje alespoň 100 000 Kč, činí promlčecí doba 1 rok dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.
10. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje
 - a) oznámením o zahájení řízení o přestupku,
 - b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným,
 - c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání;přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
11. Přestupek byl spáchán dne 19. 2. 2018, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. OSA/P-570/18-D/59 bylo vydáno dne 7. 10. 2019 [byť je toto rozhodnutí datováno dnem 30. 9. 2019, k jeho vydání ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), došlo jeho vypravením dne 7. 10. 2019], tedy až po více než roce. Spornou je tak v nyní posuzovaném případě otázka, zda vydáním příkazu č. j. OSA/P-570/18-D/18, popř. jeho doručením žalobci, došlo k přerušení promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, či nikoliv. Pokud by vydáním ani doručením příkazu žalobci nedošlo k přerušení promlčecí doby, pak by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno až po uplynutí promlčecí doby (ta by uplynula

dnem 19. 2. 2019), a tudíž by bylo nezbytné jej zrušit. Pokud by však vydáním či doručením tohoto příkazu byla přerušena promlčecí doba, pak by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno před uplynutím promlčecí doby.

12. Krajský soud nemá pochybnost o tom, že vydáním příkazu je přerušen běh promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Příkaz je totiž rozhodnutím, kterým je obviněný z přestupku uznán vinným. Jinou otázkou je, že se příkaz v důsledku podání odporu nestane pravomocným rozhodnutím. O tom, že příkaz je rozhodnutím, ostatně svědčí název hlavy VI v části třetí správního řádu („Zvláštní ustanovení o některých rozhodnutích“), kam je zařazen mimo jiné i příkaz (§ 150). Příkaz je zvláštní formou správního rozhodnutí ve věci. Stejně tak v (žalobcem odkazované) odborné publikaci je uvedeno: *„Příkaz je zvláštním typem rozhodnutí ve věci samé, který musí splňovat veškeré obsahové náležitosti rozhodnutí podle § 67 a násl. spr. řádu s modifikacemi uvedenými v § 150 spr. řádu, týkajícími se zejména opravného prostředku.“* (komentář k § 90 v publikaci BOHADLO, David, BROŽ, Jan, KADEČKA, Stanislav, PRŮCHA, Petr, RIGEL, Filip, ŠTASTNÝ, Vít. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář. Wolters Kluwer, 2018, dostupné v ASPI).
13. Na tom nic nemění ani skutečnost, že podáním odporu se příkaz ruší (a řízení pokračuje, srov. § 150 odst. 3 správního řádu), jak namítal žalobce. Příkaz jako rozhodnutí o vině již svým vydáním má za následek přerušení promlčecí doby, a to bez ohledu na to, zda následně dojde k jeho zrušení v důsledku podání odporu, či nikoliv. Podání odporu totiž nic nemění na skutečnosti, že byl vydán příkaz jakožto rozhodnutí, kterým byl obviněný uznán vinným, a tudíž došlo k naplnění podmínek pro přerušení promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Z vyložených důvodů žalobcova argumentace, byť podpořená odkazem na odbornou literaturu (shora odkazovaný komentář k § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky od Wolters Kluwer z roku 2018), nemůže obstát.
14. Závěr, že vydání příkazu přerušuje běh promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná z: <http://www.nssoud.cz>). Kupříkladu v rozsudku ze dne 17. 4. 2020, č. j. 8 As 82/2018-48, bodu 16, se NSS ztotožnil s následujícími závěry komentářové literatury: *„Druhým důvodem přerušení promlčení doby je vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Rozhodnutím o přestupku, kterým byl obviněný uznán vinným, respektive kterým byla vyslovena vina, je zde nutno rozumět meritorní rozhodnutí, jehož součástí je vyslovení viny. Nejedná se tedy o jakékoli rozhodnutí učiněné, ať v podobě rozhodnutí či usnesení, v průběhu řízení o přestupku, ale pouze o meritorní rozhodnutí. Jedná se tak o rozhodnutí o přestupku ve věci v prvním stupni, a to buď vydáním příkazu (§ 90), nebo vydáním rozhodnutí ve standardním řízení (§ 67 a násl. SpŘ). V obou případech se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu mimo jiné uvede vyslovení viny [§ 93 odst. 1 písm. c)].“* (JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2020, s. 259.).
15. Dále i z rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 86/2020-46, bodu 31, vyplývá, že vydáním příkazu, jímž byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, došlo

k přerušení promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podobný závěr plyne též z rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 4 As 250/2020-55, bodu 18, kde je již v souvislosti s přerušením promlčecí doby v důsledku příkazu obsažen výslovný odkaz na § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky.

16. V rozsudku ze dne 7. 10. 2020, č. j. 3 As 48/2018-43, bodu 25, pak NSS uvedl: „V projednávané věci se stěžovatel vytýkaného deliktního jednání dopustil dne 6. 2. 2016. Během roční promlčecí lhůty dle § 30 písm. a) nového přestupkového zákona, která dle § 31 odst. 1 téhož zákona počala běžet dne 7. 2. 2016, dle obsahu správního spisu nedošlo k žádnému úkonu, který by její běh přerušil (srov. § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona). Prvním úkonem v řízení, na podkladě kterého by promlčecí lhůta mohla být přerušena, bylo doručení příkazu o uložení sankce stěžovateli dne 9. 2. 2017, tedy až po uplynutí roční promlčecí lhůty. K zániku odpovědnosti stěžovatele za uvedené deliktní jednání tedy došlo dne 6. 2. 2017. Jelikož správní orgán I. stupně zahájil řízení o deliktním jednání stěžovatele až dne 9. 2. 2017, je nepochybné, že tak učinil až poté, kdy odpovědnost stěžovatele za správní delikt zanikla, tj. po uplynutí prekluzivní doby.“
17. Ze shora uvedeného plyne, že jak odborná literatura (až na jednu výjimku), tak i judikatura NSS se shoduje v závěru, že příkaz vydaný dle § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky přeruší promlčecí dobu ve smyslu § 32 odst. 2 téhož zákona, byť nepanuje zcela jednoznačná shoda na tom, zda k tomuto přerušení promlčecí doby dojde doručením příkazu (který může být prvním úkonem v řízení, srov. § 150 odst. 1 správního řádu) dle § 32 odst. 2 písm. a), nebo již jeho vydáním dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle závěru soudu již vydání příkazu vede k přerušení promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Na tom nic nemění ani to, že příkaz dle § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky není výslovně uveden v § 32 tohoto zákona, na rozdíl od trestního příkazu, jenž je obsažen ve výčtu důvodů pro přerušení promlčecí doby dle § 34 odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, jak namítal žalobce. Příkaz totiž nepochybně je rozhodnutím, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, a tudíž už jeho vydáním nastávají účinky předvídané v § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. V daném případě proto k přerušení promlčecí doby došlo v souladu s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky dne 29. 10. 2018, tj. v důsledku vydání příkazu č. j. OSA/P-570/18-D/18.
18. Nedůvodná je argumentace žalobce o tom, že příkaz nepředstavuje oznámení o zahájení řízení o přestupku. I kdyby nebyl správný závěr, že došlo k přerušení promlčecí doby již dne 29. 10. 2018, došlo by k tomu nejpozději dne 30. 10. 2018, neboť příkaz byl v daném případě prvním úkonem v řízení, jak předpokládá § 150 odst. 1 správního řádu, fakticky tedy současně oznamoval zahájení řízení o přestupku, suploval oznámení o zahájení řízení (shodně např. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 216/2015-44). Ve světle uvedeného je bez významu námitka o tom, že oznámení Policie ČR o přestupku adresované správnímu orgánu nelze považovat za oznámení o zahájení řízení o přestupku (s posledně uvedenou námitkou se soud sice ztotožňuje, nemá to ovšem žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí). I kdyby k přerušení promlčecí doby mělo dojít až doručením příkazu žalobci [tedy v okamžiku zahájení řízení o přestupku ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky], pak to nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Příkaz správního orgánu I. stupně totiž byl doručen žalobci pouhý den po jeho vydání (dne 30. 10. 2018), tj. stále v roční promlčecí době od

spáchání přestupku (19. 2. 2018), přičemž od doručení příkazu žalobci dne 30. 10. 2018 do okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 7. 10. 2019 stále neuplynula promlčecí doba jednoho roku a ani neuplynula objektivní prekluzivní doba tří let od spáchání přestupku (§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).

19. Důvodná není ani námitka vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, která dle žalobce má spočívat v tom, že žalovaný příkaz označil za „rozhodnutí v příkazním řízení“, na straně druhé pak uvedl, že jej považuje za oznámení o zahájení řízení o přestupku. Z argumentace žalovaného totiž plyne, že mezi odbornou veřejností se liší názory na to, zda je rozhodnutí v příkazním řízení podřaditelné pod písm. a), nebo písm. b) v ust. § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle žalovaného je otázkou názoru, zda k přerušení promlčecí doby došlo vydáním příkazu dne 29. 10. 2018, nebo jeho doručením dne 30. 10. 2018. To však dle závěru krajského soudu nic nemění na jasně formulovaném východisku žalovaného, že k promlčení přestupku nedošlo a že promlčecí doba byla přerušena (dle žalovaného až dne 30. 10. 2018, připustil však, že k tomu mohlo dojít již dne 29. 10. 2018, k čemuž se přiklání krajský soud, viz výše). Napadené rozhodnutí tak rozhodně nelze považovat za vnitřně rozporné či nepřezkoumatelné. Žalovaný se řádně zabýval námitkami žalobce a dostatečně a srozumitelně se s nimi vypořádal.
20. Krajský soud dále konstatuje, že nelze přisvědčit argumentaci, kterou z procesní opatrnosti vznesl žalobce, tedy že i v případě, že by vydáním příkazu došlo k přerušení promlčecí doby, tato uplynula ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Předmětný příkaz je sice datován dnem 24. 9. 2018, k jeho vypravení (předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení) ovšem došlo až dne 29. 10. 2018, tj. vydán ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu byl příkaz až dne 29. 10. 2018 (srov. též rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, publ. pod č. 2122/2010 Sb. NSS; toto pravidlo se pochopitelně vztahuje i na příkaz, který je zvláštní formou rozhodnutí, viz výše). Promlčecí doba tudíž byla dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušena až dne 29. 10. 2018 (nikoliv již dne 24. 9. 2018), kdy počala běžet nová roční promlčecí doba – tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno ještě před jejím uplynutím, a to dne 7. 10. 2019, kdy došlo k jejímu opětovnému přerušení. Žalobou napadené rozhodnutí č. j. 67307/2020/ODSH/8 bylo vypraveno dne 15. 9. 2020 a právní moci nabylo dne 17. 9. 2020, tedy ještě před uplynutím roční promlčecí doby, která by jinak skončila dne 7. 10. 2020 (k zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky by došlo až dne 19. 2. 2021).
21. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 28. prosince 2020

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně